

Arrest

nr. 134 570 van 3 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 juli 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 5 juni 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché SCHALLENBERGH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstanties op 27 maart 2014. Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van verzoekers op 5 februari 2014 werden geregistreerd in Melilla (Spanje) vanwege illegale binnenkomst. Op 1 april 2014 werd een overnameverzoek gericht aan de Spaanse autoriteiten conform de Dublin Verordening. Op 29 mei 2014 werd dit verzoek ingewilligd door de Spaanse autoriteiten. Op 5 juni 2014 kregen verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

"België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 27.03.2014 asiel in België, samen met zijn echtgenote en drie minderjarige kinderen. Hij legde de volgende documenten voor : een paspoort van Syrië met nummer (...) afgegeven op 17.07.2010 en geldig tot 16.07.2016 en een op 26.11.2077 te Lattakia afgegeven gezinsboekje met nummer 000396912. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 05.02.2014 werden geregistreerd te Melilla (Spanje) vanwege illegale binnenkomst. De betrokkene werd door onze diensten gehoord op 27.03.2014 en verklaarde dat hij in 2012 vanuit Syrië naar Jordanië ging. Vandaar vervolgde hij zijn weg naar Egypte, vanwaar hij na ene verblijf van zes maanden doorreisde naar Algerije. Na een verblijf van zeven maanden in Algerije ging de betrokkene naar Marokko. Na een verblijf van zeven maanden in Marokko reisde de betrokkene het grondgebied van de Lidstaten binnen via de Spaanse enclave Melilla. De vingerafdrukken van de betrokkene werden daar op 05.02.2014 geregistreerd. Na een verblijf van ongeveer twee maanden in Melilla reisde de betrokkene via het Spaanse vasteland en Frankrijk door naar België, waar hij naar eigen zeggen op 19.03.2014 aankwam. De betrokkene voegde toe dat hij in Melilla in een opvangcentrum verbleef.

Op 01.04.2014 werd een verzoek voor overname gericht aan de Spaanse instanties, die op 29.05.2014 instemden met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij in België verblijvende familie heeft en omdat het leven in Spanje moeilijk is. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Spaanse instanties en stelde uitdrukkelijk geen problemen te hebben gekend in Spanje.

Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non- refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor geen verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Spaanse instanties en stelde hij uitdrukkelijk dat hij geen problemen heeft

gekend in Spanje. De betrokkene voegde wel toe dat hij asiel vroeg in België omdat hij in België verblijvende familie heeft. De betrokkene maakte tijdens zijn verhoor melding van twee halfbroers en een zus, die asiel vroegen in België. Wat de in België verblijvende familie betreft wijzen we er op dat de personen, die aan de hand van de door de betrokkene verstrekte gegevens werden geïdentificeerd (OV's xxx, xxx en xxx), allen het voorwerp waren van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De Spaanse instanties bevestigden ook in deze gevallen verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvragen van deze personen. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat het leven moeilijk is in Spanje merken we op dat de betrokkene dit niet nader duidt. Wij benadrukken dat de betrokkene tijdens zijn verhoor uitdrukkelijk stelde dat hij in Spanje in verband met omstandigheden van opvang of van behandeling geen problemen kende.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 2703.2014 geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht ook na het verhoor tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van betreffende haar gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat de Spaanse instanties instemden met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. De instemming van Spanje betekent dat de betrokkene na overdracht in Spanje een asielaanvraag kan indienen indien hij dat wenst. De Spaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Hij zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker zijn toegelaten te verblijven in Spanje tijdens de duur van de behandeling van haar asielaanvraag en de door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen verkrijgen.

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en gedegenheid zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verder zijn we van oordeel dat uit een algemene analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report - European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation - Spain, 20.06.2012; Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het E U-Handvest.

De Spaanse autoriteiten zullen bovendien minstens drie dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

de betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen 1, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan:

"Schending van de soevereiniteitsclausule van de Dublin-Verordening tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, van artikel 3 en 8 EVRM en van artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve beslissingen en het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, de manifeste beoordelingsfout.

Eerste onderdeel

Doordat de bestreden beslissing inzake verzoeker enerzijds wel vermeld dat verzoeker in België asiel besloot aan te vragen (ipv in Spanje) "omdat het leven in Spanje moeilijk is" maar anderzijds stelt -en herhaalt - dat hij geen verzet uitte tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Spaanse instanties en uitdrukkelijk stelde geen problemen te hebben gekend in Spanje; dat zij dan tenslotte toch weer terugkomt op de stelling van verzoeker dat het leven in Spanje moeilijk is en daarover stelt "dat verzoeker dit niet nader duidt" Terwijl het duidelijk is dat deze motivering tekortkomt aan de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht die vereist dat de volledige feiten worden weergegeven en dat er in redelijkheid op basis van die feiten tot een beslissing wordt gekomen; terwijl men echter niet enerzijds kan melden dat verzoeker -weliswaar summier- aangeeft dat het leven in Spanje moeilijk is, en anderzijds kan poneren en motiveren dat hij uitdrukkelijk stelde geen problemen te hebben gekend in Spanje; De stelling dat verzoeker niet nader duidt hoe het leven in Spanje moeilijk is, is een gemakkelijksoplossing van het bestuur aangezien het haar wettelijke verplichting is om hierop zelf in te gaan en na te gaan waarom verzoeker van oordeel is dat het leven in Spanje voor hem te moeilijk is; Terwijl de bestreden beslissing ook veel te kort door de bocht gaat door zich te verschuilen achter het ontbreken van concrete problemen, nu verzoekers inderdaad besloten om hun lot in Spanje niet te lang af te wachten en immers slechts op doorreis door het land waren nadat zij al hadden vernomen en begrepen dat het leven er te moeilijk zou zijn; dat zij er in tegenstelling tot Algerije en Marokko nog veel korter verbleven, omdat het niet mogelijk was; dat zij in die omstandigheden inderdaad weinig concrete problemen kunnen melden ivm opvang en behandeling (van de asielprocedure);

Tweede onderdeel

Doordat de bestreden beslissing inzake verzoeker geen melding maakt van het feit dat verzoekers schoonmoeder in België erkend werd als vluchteling en het uitsluitend heeft over zijn familieleden, die eveneens het voorwerp hebben uitgemaakt van een bijlage 26quater. Terwijl het bestuur echter, zo blijkt uit de beslissing inzake de echtgenote, wist dat de moeder van verzoekster /schoonmoeder van verzoeker in België erkend is als vluchteling, hetgeen uiteraard cruciaal is. De moeder is ook in die cultuur, zoals in de meeste culturen de spilfiguur om de stabiliteit van de familie, voorzeker een familie die op de lucht is te verzekeren; Door een dergelijk fundamenteel element niet te vermelden in de bestreden beslissing van verzoeker, schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht, alsook de materiële en formele motiveringsplicht en maakt zij vervolgens ook een manifeste beoordelingsfout door te stellen dat de soevereiniteitsclausule niet aan de orde is."

Verzoekers voeren een tweede middel aan:

“Schending van artikel 13 en 3 EVRM. De bestreden beslissing laat niet toe een schorsend beroep in te dienen, waardoor zij momenteel verstoken blijven van opvang en van een effectief rechtsmiddel in de zin van het EVRM.”

2.2. Verzoekers betogen dat de verwerende partij geen uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar de verklaringen van verzoekers dat "het leven in Spanje moeilijk is". Verzoekers verwijten de Belgische autoriteiten dat zij deze verklaring niet verder hebben uitgespit of nader hebben beargumenteerd.

Uit het gehoorverslag van 27 maart 2014 blijkt echter dat de verwerende partij met de nodige omzichtigheid heeft omgesprongen met deze verklaring. Zo werd aan verzoekers vlak na hun verklaring over een moeilijk leven in Spanje gevraagd of zij redenen hebben waarom hun asielaanvraag niet door Spanje behandeld zou kunnen worden. Beide verzoekers antwoordden hierop dat zij geen problemen gekend hebben, terwijl zij hun bekommernissen op dat moment konden uiten (DVZ interview ARH, d.d. 27.03.2014, p. 11, 12; DVZ interview ARL d.d. 27.03.2014, p.11, 12). Bovendien werd dit verslag aan verzoekers voorgelezen in het Arabisch en hebben zij met een handtekening bevestigd dat hun verklaringen berusten op de waarheid.

Verzoekers uitten kritiek op het feit dat er niet ingegaan werd op de verklaringen dat het leven in Spanje moeilijk zou zijn, maar laten na om hierover concrete gegevens en informatie te geven. Verzoekers tonen niet aan dat er sprake is van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Spanje. Integendeel, zij stellen dat zij slechts 'kort' in Spanje verbleven omdat zij op 'doorreis' waren en dat zij 'vernomen en begrepen' hadden dat het leven er moeilijk 'zou zijn'. Het was volgens hen niet 'mogelijk' om in de omstandigheden van hun korte verblijf in Spanje problemen te kunnen melden in verband met opvang en de behandeling van de asielprocedure. Verzoekers benadrukken in het verzoekschrift dat zij geen problemen ondervonden hebben, doch dat zij 'gehoord' hebben dat de opvang en behandeling van een asielaanvraag in Spanje problematisch zouden kunnen zijn. Louter al door deze argumenten aan te brengen, bevestigen verzoekers impliciet dat de verwerende partij geen beoordelingsfout gemaakt heeft, of dat de verwerende partij zich gebaseerd heeft op verkeerde gegevens. Verzoekers geven immers opnieuw aan dat er zich geen problemen voordeden in Spanje. Zij zouden slechts gehoord hebben en 'begrepen' hebben dat er zich problemen zouden voordoen, wat hypothetisch van aard is.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht. rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996,

Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewiselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen dit bewijs niet leveren.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook RvS 27 maart 2002, nr. 105.233, RvS 28 maart 2002, nr. 105.262, RvS 14 maart 2002, nr. 104.674 ...).

Een vreemdeling die zich daarnaast op artikel 8 van het EVRM wil beroepen, dient aan te tonen dat het vrijwel onmogelijk is voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong of elders een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p 754). Te dezen tonen verzoekers dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Verzoekers verwijzen naar hun moeder/schoonmoeder ASA (O.V. xxx), die in België erkend werd als vluchteling op 14 maart 2014 en die onafhankelijk van verzoekers en hun gezin een asielaanvraag heeft ingediend bij de Belgische asielinstanties op 5 november 2013. Voor mevrouw ASA was België het eerste land van asiel. Haar asielaanvraag werd dan ook in België behandeld. Ondertussen zijn meerdere familieleden van mevrouw ASA naar België gereisd. De bestreden beslissing vermeldt wat de familieleden betreft dat uit de gegevens van de andere familieleden van verzoekers blijkt dat zij allen het voorwerp waren van een beslissing van weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De Spaanse instanties bevestigden ook in deze gevallen verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvragen van deze personen.

De nadrukkelijke vraag van verzoekers om in België te kunnen blijven bij hun moeder/schoonmoeder, is een 'persoonlijke appreciatie' van een Lidstaat of een 'wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen verblijven' en kan geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Verzoekers verklaren slechts met betrekking tot hun familieleven dat 'de moeder' ook in hun cultuur de 'spilfiguur' is om de 'stabiliteit van de familie', te verzekeren. Dit is een zeer vage beschrijving om zich te baseren op een schending van artikel 8 van het EVRM. Op geen enkele concrete manier tonen verzoekers aan waarom zij voor hun asielaanvraag niet gescheiden kunnen worden van hun moeder. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers en hun gezin niet afhankelijk zijn van deze vrouw. Verzoeker ARH verklaarde op 27 maart 2014 ten aanzien van de DVZ (verslag p. 12):

"Waren er reeds familiebanden in het land van herkomst met Y, F, AAR en AS? Ja.

Heeft u met 1 van hen samengewoond? Neen. in Syrië woonde ik apart met mijn gezin.

Hoe was het contact met hen? Normaal.

Hoe is het contact nu? Ons contact is nu beter. Daar we in een vreemd land zijn.

Wat is hun statuut? Mijn schoonmoeder, AS, is erkend. Mijn halfbroers en mijn zus zijn alle drie in procedure.

Hoe is hun gezondheid? Ze zijn allen gezond. Verzoekster ARL verklaarde op 27.03.2014 ten aanzien van de DVZ (verslag p. 12):

Woonde u bij uw moeder in Syrië? Nee. sinds mijn huwelijk woonde ik samen met mijn man en ging ik soms op bezoek bij mijn moeder. Voordien woonde ik inderdaad bij haar.

Hoe was het contact? Het contact was goed.

Hoe is het contact nu? Nu is het contact nog beter. We hadden elkaar al even niet gezien en sinds we elkaar teruggevonden hebben. Is de band nog beter.

Wat is haar statuut? Ze is nog in procedure.

Hoe is haar gezondheid? Ze is niet zo goed, ze is dikwijls ziek. Geen specifieke ziektes. Ze consulteert geregeld een dokter."

Uit deze verklaringen blijkt niet dat er een relatie van afhankelijkheid bestond tussen de verzoekers en hun moeder/schoonmoeder. Verzoekers tonen niet via concrete gegevens aan waarom hun asielaanvraag niet zou kunnen behandeld worden in Spanje. Het feit dat zij een moeder/schoonmoeder hebben in België die erkend is als vluchteling, is immers niet voldoende om de Belgische behandeling van hun asielaanvraag af te dwingen. Er kan hierbij bovendien opgemerkt worden dat de moeder/schoonmoeder van verzoekers een reisdocument voor vluchtelingen kan aanvragen waardoor zij verzoekers kan bezoeken in Spanje tijdens hun nog lopende asielprocedure.

Inzake immigratie heeft het EHRM er verder aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Gelet op al deze elementen blijkt derhalve niet dat op verwerende partij enige positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij op het grondgebied te gedogen.

Verzoekers tonen dan ook niet aan dat er geen rekening gehouden werd met het feit dat zij een moeder/schoonmoeder hebben in België die erkend werd als vluchteling op 14 maart 2014.

Er dient benadrukt te worden dat artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van deze rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen, zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoekende partijen roepen de schending in van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aannemelijk maken. De bestreden maatregel houdt niet in dat zij niet meer zou beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft niet op kennelijk onredelijke wijze de beslissingen genomen houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De Raad merkt op dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekers in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoekers verwijzen nog naar het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij tonen evenwel niet aan met welke elementen de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden, of welke door hen aangebrachte elementen verkeerd zouden zijn beoordeeld.

De twee middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC